

ганъ Цанковъ, стария ветеранъ отъ борбитъ на църковната и политическа свобода на българското племе. Заимову бѣ възложена грижата да си намѣри другари-помощници изъ срѣдата на поборнико-опълченската корпорация и вѣнъ отъ нея; даде му пълна свобода на дѣйствие за реализиране на зародилата се въ него великолѣпна идея по въздигане на-метниците на Свободата.

Конгресътъ се закри, като възложи на Върховния Надзоренъ, Поборнико-Опълченски комитетъ, да се погрижи да изпълни взетитъ отъ него рѣшения: а) по новата организаця на поборнико-опълченската корпорация, б) подобрене материалното положение на голитъ, боситъ, гладнитъ и отъ никого за нищо не зачитанитъ борци отъ миналото, в) чрѣзъ публичното слово на печата, прѣдъ Народното Събрание и прѣдъ Министерския Съвѣтъ да се застъпи за подобрене закона за пенсийтъ на поборниците и опълченцитъ.

Пжтъомъ нека забѣлѣжимъ, че въ онова врѣме, за което се говори тукъ, 1898-1904 год., Заимовъ, по изборъ, заемаше безплатно слѣднитъ обществени мѣста: а) Подпрѣдседателъ на Висшия Учебенъ Съвѣтъ при Министерството на Просвѣтата, Прѣдседателъ на който Съвѣтъ, тогава по право, бѣ самия Министъръ на Просвѣтата, К. Величковъ, б) Прѣдседателъ на Върховния Съюзъ на българскитъ гимнастически дружества „Юнакъ“, подпрѣдседателъ на който съюзъ бѣ генералъ Георги Вазовъ, в) Прѣдседателъ на конгреса на българскитъ писатели и публицисти, г) Прѣдседателъ на поборнико-опълченскитъ конгреси, д) Прѣдседателъ на Върховниятъ, Надзоренъ, поборнико-опълченски комитетъ и пр. и пр. При това нека отбѣлѣжимъ, за кориозъ, че прѣзъ всичкото тоза врѣме, 1898-1904 год. той бѣ пенсионеръ. Той бѣ изслужилъ на държавата 22 години, като учителъ, като директоръ на гимназия, като Окр. Училищ. Инспекторъ, като Окр. Управителъ, като членъ на постоянния учебенъ комитетъ при Министерството на Просвѣтата и Главенъ Ревизоръ на Срѣдно-учебнитъ завѣдения. Пенсията му за изслужени години бѣ 250 лева мѣсечно, съгласно наредбитъ на тогавашния законъ за пенсиитъ на държавнитъ служители. При голѣмо сѣмейство, съ голѣми нужди, 250 лв. мѣсечно, бѣ капка вода, както се казва, спусната върху нажежено желѣзо . . .

Такова бѣ високото обществено положение, и таково материалното на оново, въ дълбочинитъ на душата на когото се зароди творческата мисль за въздигане Паметниците на Свободата. Това го бѣлѣжиме тукъ на тая страница, не отъ болка на сърдцето, а като кориозъ, за да изтъкнемъ траги-комичното положение на оновоа който стоеше високо прѣдъ очитъ на просвѣтеното българско общество, а смѣшно,